

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3766/2020
17.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9591/2019 од 16.01.2020. године, на седници одржаној 17.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9591/2019 од 16.01.2020. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиље.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П 15474/18 од 30.09.2019. године, делимично је усвојио тужбени захтев тужиље, тако што је обавезао туженог да исплати тужиљи на име неисплаћених пензија за период од 01.04.2013. године до 31.12.2016. године, укупан износ од 1.076.278,08 динара, са законском затезном каматом на одређене новчане износе (све ближе одређено у ставу првом изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиље, у делу којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име разлике пензије износ од 1.816.036,07 динара, за период од априла 2013. године до децембра 2016. године, са законском затезном каматом (став други изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиље, у делу којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име разлике пензије износ од 3.786.572,22 динара, за период од марта 1999. године до марта 2013. године, са законском затезном каматом (став трећи изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 130.875,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, док је у преосталом делу одбио као неоснован захтев тужиље за исплату законске затезне камате на износ трошкова поступка за период од 30.09.2019. године до дана наступања услова за извршење (став четврти изреке). Ослободио је тужиљу од плаћања судских такси у овој парници (став пети изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж 9591/2019 од 16.01.2020. године, одбио је као неосноване жалбе тужиље и туженог и потврдио пресуду Првог основног

суда у Београду П 15474/18 од 30.09.2019. године, у ставу првом, другом и делу става трећег изреке за период од марта 1999. године до краја фебруара 2013. године (став први изреке). Преиначио је пресуду Првог основног суда у Београду П 15474/18 од 30.09.2019. године, у преосталом делу става трећем изреке, тако што је обавезао туженог да исплати тужиљи на име неисплаћене пензије за март 2013. године, износ од 29.995,67 динара, са законском затезном каматом од 25.04.2013. године до исплате (став други изреке). Преиначио је решење садржано у ставу четвртом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 15474/18 од 30.09.2019. године, тако што је обавезао туженог да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 142.125,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до коначне исплате (став трећи изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка (став четврти изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиље, тужиља је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у побијаном делу на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

У образложењу ревизије се указује да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, кад се наводи да, „је изрека пресуде контрадикторна сама себи, као и разложима из образложења пресуде, који су такође у међусобној колизији“. Међутим, због наведене битне повреде одредаба парничног поступка ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да иста није прописана као разлог за изјављивање ревизије одредбама члана 407. став 1. тачка 1. – 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем туженог од 03.02.1997. године, тужиљи је признато право на старосну пензију, почев од 01.11.1996. године, која пензија је тужиљи редовно исплаћивана до марта 1999. године на основу наведеног решења. Тужиљи је исплата пензије обустављена марта 1999. године, без доношења решења о обустави исплате. Тужиља се обраћала туженом са захтевом за исплату. Тужени није одговорио тужиљи на њен захтев, иако адресу пребивалишта није мењала. Тужиља је корисник права на основну пензију на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија. На основу вештачења од стране судског вештака економско-финансијске струке утврђено је да тужени није исплатио тужиљи за период од 01.04.2013. године до 31.12.2016. године пензију у укупном износу од 1.076.278,08 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, обавезан је тужени да исплати тужиљи на име неисплаћених пензија за период од 01.04.2013. године до 31.12.2016.

године укупан износ од 1.076.278,08 динара досуђен првостепеном пресудом и за март 2013. године износ од 29.995,67 динара досуђен другостепеном пресудом, док је одбијен, као неоснован захтев тужиле за исплату разлике пензије за период од априла 2013. године до децембра 2016. године и разлике пензије за период од марта 1999. године до краја марта 2013. године, са траженом законском затезном каматом.

Из образложења првостепене пресуде произлази да је на основу потврде Косовске администрације бр. 05/806/19 од 27.02.2019. године утврђено да је тужилца АА корисник основне пензије на основу члана 7. Закона бр. 04/Л-131 за косовске пензије од 02.07.2002. године до 28.05.2016. године, као и плаћеног доприноса на основу члана 8. поменутог закона од 01/2008. године, са бројем предмета 26577 и потврде УНМИК-а бр. 05/4972/13 од 03.07.2013. године, утврђено да је тужилца корисник основне пензије на основу одредбе Правилника 2001/35 о пензијама на Косову, као и доприносе пензија по (96514), почев од 01.01.2013. године у месечном износу од 112 евра, које је право гарантовано од Владе Косова. Затим, да је према допуни налаза и мишљења вештака, Косовска администрација у периоду од 01.01.2003. године до 31.12.2016. године, по потврди бр. 05/806/19 од 27.02.2019. године, исплатила тужилци на име основне пензије и плаћеног доприноса укупан нето износ од 13.764 евра, односно 1.451.344,43 динара по средњем курсу НБС на дан доспећа пензија, да номинална разлика између припадајуће нето пензије тужилце по решењу Републичког фонда за пензијско инвалидско осигурање запослених, Филијала Приштина бр. 7006481245 од 03.02.1997. године и исплаћеног нето износа пензије од стране Косовске администрације по потврди број 05/806/19 од 27.02.2019. године, за период од 01.03.1999. године до 31.12.2016. године, укупно нето износи 4.151.263,86 динара.

Како је утврђено да је тужилца на територији Аутономне покрајине Косова и Метохије прималац основне пензије и плаћеног доприноса у утврђеном износу и тиме на тај начин тужилци, као оштећеној умањена штета, то је у том делу правилно одбијен тужбени захтев тужилце за исплату разлике за период од априла 2013. године до децембра 2016. године, на основу одредби члана 185. и 192. Закона о облигационим односима – ЗОО („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Службени лист СРЈ“ бр. 31/93).

Исто тако, правилно је одбијен тужбени захтев тужилце за исплату разлике пензије за период од марта 1999. године до фебруара 2013. године, из разлога што је правилно усвојен приговор застарелости туженог, имајући у виду да је тужба поднета 12.04.2016. године (према образложењу првостепене пресуде). Наиме, правилан је закључак другостепеног суда, да се у конкретној ситуацији ради о накнади штете и да се на такво новчано потраживање примењују одредбе ЗОО и правило о застарелости из члана 376. став 1. ЗОО.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужилце и наводи из ревизије о погрешној примени материјалног права нису од утицаја на другачију одлуку овог суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, већ се тужилца као ревидент упућује на образложење побијане пресуде у побијаном делу, имајући у виду и судску праксу овог суда, односно одлуке овог суда донете у сличним ситуацијама (Рев 2977/2017 од 14.03.2018. године и Рев 3088/2017 од 25.01.2018. године), у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић